

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quòd Monachi qui Nytrae conueniebant, Alexandriam Cyrilli causa
descendentes, turbas contra praefectum Orestem concitarunt. Cap. XIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

concilianda (ad illud namque faciendum populus Alexandrinus illum impulerat) cum Oreste agit. Verum ubi Orestes de amicitia ne audire quidem voluit, Cyrillus librum Euangeliorum (hunc enim illum reueriturum putavit) ei manu porrexit. At cum Orestis animus ne hoc modo quidem deliniri posset, sed inter eum & Cyrillum capitales inimicitiae semper intercederent, hæc clades quam deinceps commemorabo, inde consecuta est.

Quod Monachi qui Nytra conueniebant, Alexandriam Cyrilli causa descendentes, turbas contra præfectum Orestem concitarunt.

CAP. XIII.

Nonnulli ex monachis qui Nitram montem accolabant, ingenio feruentiore præditi, sicut iam pridem idem ipsum declararunt, exorsi à Theophili temporibus, quando erant ab illo contra Dioscorum & eius fratres iniquè armati, sic id temporis quoque emulationis ardore inflammati, prompto & alacri animo pro Cyrillo dimicare constituerunt. Itaque viri ad quingentos numero ex monasterijs egressi, urbem Alexandriam contendere, præfectum rheda circumuectum obseruare, eum adire, sacrificum, gentilem, & aliis compluribus contumeliosis nominibus appellare cœperunt. Ille suspicatus sibi à Cyrillo infidias collocatas esse, exclamare se Christianum esse, & ab Attico episcopo Constantinopoli baptizatum. Verum ubi Monachi eius verba videbantur contemnere, vnus forte ex illorum numero nomine Ammonius caput præfecti lapide percutere. Præfectus illo vulnere inflictio totus sanguine manare. Quapropter præfecti apparitores, exceptis paucis, omnes se clam inde subducere, alius alio se in multitudinem abdere, præcauentes ne lapidum iactu interimantur. Interim populus Alexandrinus frequens eo confluere, monachos præfecti causa animo prompto vlcisci: quos omnes præter Ammonium in fugam vertunt. Illum ad præfectum deducere. Præfectus palam, vti leges postulant de eo quæstionem exercere, tormentis tantisper afflictere, dum extremum spiritum edit. Quæ res non diu post ad Imperatorum aures perlata est. Quinetiam Cyrillus eandem re illis,

SOCRAT. HISTOR.

sed fecus expositam omnino per literas significauit. Corpus quoq; Ammonij capit, inq; ecclesia quadam recōdit: at non Ammonij, sed Thamnasiij nomine nuncupauit. Et cū in ecclesia magnitudinem animi illius utpote graue certamen pro pietate perpessi laude & prædicatione extulisset, iussit martyrem appellari. Verū qui modestiores erant, etiam ex ipsis Christianis, Cyrilli studium erga Ammonium minimè approbarunt. Nam exploratum habebant Ammonium non in tormentis interiisse, ne Christum denegare cogeretur, sed temeritatis suæ poenas dedisse. Quocirca Cyrillus ipse illud ipsius facinus silentio inobliuionem pedentim venire passus est. At ne adhuc quidem acerba illa inter Cyrillum, & Orestem suscepta contentio sedata est: quippe alia Clades huic non dissimilis, quam sum iam narraturus, eam renouauit.

De Hypatia eminentissima in philosophia fœmina.

CAP. XV.

MVlier quædam erat Alexandria Hypatia vocata, filia Theonis Philosophi. Hæc tantos in literis fecit progressus, ut omnes philosophos sui temporis longe superaret: ac non modo in scholam Platoniam à Plotino deductam succederet, verumetiam omnes philosophorum omnium præceptiones & disciplinas omnibus, qui eam audire volebant, explicaret. Quapropter quotquot philosophi studio incendebantur, vndique ad illam confluebant. Quinetiam propter grauem animi fidentiam, quam ex doctrinæ fontibus hauserat, etiam in conspectum principum, summa cum modestia venire non dubitauit. Neque illam pudebat, in mediam hominum frequentiam prodire. Omnes enim eam ob singularem animi moderationem cum reuerentia quadam & venerabantur, & suspiciebant. Itaque inuidiæ flamma tum contra eam incensa est. Etenim cum crebrius cum Oreste in colloquium veniret, populus ecclesiæ illam cepit insimulare, quod episcopo ad amicitiam Orestis reconciliandam aditum penitus intercludebat. Proinde certi homines, qui erant natura paulo feruentiores, quibus Petrus,
lector